

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΘΕΣΠΙΩΝ κ. ΣΥΜΕΩΝ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
(Γερὸς Καθεδρικός Ναὸς Ἀθηνῶν, 11 Φεβρουαρίου 2018)

*Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα
Πολυφίλητε, Πολυσέβαστε & εὐσπλαχνικὲ Πνευματικὲ μου Πατέρα
Σεβασμιώτατοι, Πανιερώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς
Ἀδελφοί μου πρεσβύτεροι, διάκονοι, μοναχοὶ καὶ μοναχές.
Ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ, εὐλογημένα παιδιά τῆς μάνας μας
Ἐκκλησίας.*

Στέκομαι με συγκίνηση μπροστά σας, Μακαριώτατε, στοργικὲ μου Πατέρα καὶ Ἅγιε Γέροντά μου, καὶ ἀντικρύζω τὸ πρόσωπό σας.

Αὐτὸ τὸ ἰλαρὸ καὶ γλυκὲ πρόσωπο, τὸ καθαρὸ, τὸ φωτεινὸ, τὸ ταλαιπωρημένο συγχρόνως ἀπὸ τὶς δοκιμασίες μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς καὶ μιᾶς πενηντάχρονης ἱερατικῆς πορείας, αὐτὸ τὸ πρόσωπο τὸ γεμάτο καλωσύνη, ἀγάπη, ἐπιείκεια, ἀνθρωπιά.

Καὶ καλοῦμαι νὰ ἀρθρώσω λόγο. Καὶ μάλιστα ἐνώπιον Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων, τοὺς ὁποίους τοὺς ἀγαπῶ, τοὺς σέβομαι, τοὺς ἔχω μπροστά μου ὡς ἔμψυχες εἰκόνες Θεοῦ ζῶντος, τοὺς θαυμάζω, ἐμπνέομαι καὶ καθοδηγοῦμαι ἀπὸ τὴν εὐλογημένη βιοτὴ τους. Τοὺς εὐγνωμονῶ γιὰ τὴν παρουσία τους καὶ ζητῶ τὴν εὐχὴ τους καὶ τὴν παντοτινὴ ἐπιείκεια τους.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, Μακαριώτατε, νὰ μὴν προβῶ σὲ καμία θεολογικὴ ἀναφορὰ ἢ διδαχὴ σχετικὰ μετὰ τὸ χάρισμα τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τὴν χάρι τῆς ἀρχιερωσύνης, τὴν ὁποία ἐντὸς ὀλίγου θὰ λάβω τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος διὰ τῶν Τιμίων Χειρῶν Σας. Τὸ θεωρῶ θράσος νὰ τὸ πράξω αὐτὸ ἐνώπιον Σας καὶ ἐνώπιον σοφῶν καὶ ἐμπνευσμένων Ἀρχιερέων.

Τούτη τὴν ὥρα θέλω γιὰ λίγο νὰ Σᾶς ἀνοίξω καὶ πάλι τὴν καρδιά μου, ὅπως Σᾶς τὴν ἀνοίγω ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ποὺ εἶμαι κοντά Σας. Ἄλλωστε ἡ καρδιά μου δικὴ Σας εἶναι. Καὶ εἶναι δικὴ Σας, διότι δὲν τὴν κατακτήσατε μετὰ ἐξουσία, δύναμη, κτητικότητα καὶ ἐπιβολή. Αὐτὲς εἶναι ἔννοιες ἄγνωστες γιὰ Σᾶς. Κατακτήσατε τὴν καρδιά μου, γιὰτὶ με συμπονέσατε, με πήρατε στὴν ἀγκαλιά Σας, με ἀγαπήσατε, με ἐμπιστευθήκατε σκανδαλιστικά, διακινδυνεύσατε γιὰ μένα, με ἀνεχτήκατε καὶ με ἀναδείξατε προνομιακά... Κατακτήσατε τὴν καρδιά μου, γιὰτὶ τὴν διακονήσατε καὶ τὴν διακονεῖτε ὡς ἔσχατος πάντων, ὡς πάσχων δοῦλος, ὡς ἀληθινὸς Πατέρας, ὡς ταπεινὸς ἀδελφός, ὡς ἄχρι

θανάτου φίλος, ὡς καλὸς Σαμαρεΐτης. Ὡς ὁ «οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων» Κύριος.

Ἀνοίγω τὴν καρδιά μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ καταθέσω ἐντὸς τῆς Θείας Εὐχαριστίας τὴν δική μου ἀνθρώπινη καὶ ταπεινὴ εὐχαριστία.

Πολλὰ εἶναι τὰ πρόσωπα, στὰ ὁποῖα ὀφείλω ἰδιαίτερη εὐχαριστία καὶ εὐγνωμοσύνη. Πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἔχουν διαδραματίσει καθοριστικὸ ρόλο στὴν ζωὴ μου καὶ πρόσωπα, ποὺ μὲ εὐεργετοῦν καὶ σήμερα. Πρόσωπα ἀπὸ ὅλο τὸ φᾶσμα τοῦ ὀρίζοντα τῆς ζωῆς μου. Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διάκονοι, μοναχοί, μοναχές, συγγενεῖς καὶ οἰκείοι, φιλικὰ μου πρόσωπα, πνευματικά μου παιδιά, συνεργάτες μου στὶς διακονίες μου. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι ἐδῶ... Μὲ ἀκοῦν τώρα.. Καταλαβαίνουν... Γνωρίζουν... Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα γνωρίζει Κύριος ὁ Θεός... Νὰ μὲ συγχωρήσουν, ποὺ δὲν θὰ κάνω καμία ὀνομαστικὴ ἀναφορὰ ἐδῶ, οὔτε κἂν στοὺς κεκοιμημένους εὐεργέτες μου... Τοὺς διαβεβαιώνω ὅμως ὅτι τοὺς μνημονεύω ὀνομαστικὰ στὶς προσευχές μου καὶ θὰ τοὺς μνημονεύω πλέον, ὅσο ζῶ, καὶ ὡς Ἀρχιερέας. Συγχωρέστε μου τὴν παράλειψή μου αὐτή. Δὲν θέλω ὅμως σὲ μία τέτοια μέρα καὶ ὥρα, τῆς μεγάλης μου χαρᾶς, νὰ διακινδυνεύσω νὰ ἀδικήσω ἢ νὰ στενοχωρήσω κάποιον ἀγαπημένο μου ἄνθρωπο, πολλῶ δὲ μᾶλλον νὰ δημιουργήσω, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κάποια παρεξήγηση, ἔστω καὶ ἐλάχιστη.

Ἄλλωστε θὰ ἦταν ἄδικο στοὺς εὐεργέτες μου νὰ συμπεριλάβω μόνο ὅσους μὲ ἀγάπησαν καὶ μὲ ἀγαποῦν. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρω καὶ αὐτοὺς ποὺ ἠθελήμενα ἢ ἄθελά τους μὲ πίκραναν, μὲ πλήγωσαν ἢ καὶ μὲ ἔβλαψαν. Διότι καὶ αὐτοὶ εἶναι εὐεργέτες μου. Φίλοι καὶ ἐχθροὶ ἅπαντες εὐεργέτες μου. Τοὺς εὐγνωμονῶ λοιπὸν ὅλους, ζητῶ τὴν συγχώρηση ὅλων καὶ προσεύχομαι στὸν Θεό μας ὅλοι νὰ ἔχουμε μετάνοια καὶ ὅλοι μαζὶ νὰ βρεθοῦμε στὴν Βασιλεία Του. Μὴν μείνει κανεὶς ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Εὐεργέτες μου καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδελφοί μου, ποὺ στὸ διάβα τῆς ζωῆς μου πληγώθηκαν, σκανδαλίστηκαν, ἀδικήθηκαν, στενοχωρήθηκαν ἢ καὶ ὑπέφεραν ἀπὸ δικές μου ἀστοχίες, ἀμαρτίες, λάθη, πάθη, ἀδυναμίες. Καὶ παρὰ ταῦτα ἔχουν δεῖξει μεγαλωσύνη, μεγαλοκαρδία, μακροθυμία, ὑπομονή, συγχωρητικότητα καὶ κατανόηση. Τοὺς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς ζητῶ δημόσια συγγνώμη καὶ εὐχομαι Κύριος ὁ Θεὸς νὰ εὐλογεῖ πλούσια ὅλο τους τὸ εἶναι.

Εὐγνωμονῶ τὸν Ἅγιο Θεό, ποὺ μὲ ἔχει εὐεργετήσει καὶ ἐλεήσει στὴν ζωὴ μου τόσο πολὺ. Μὲ ἐλέησε νὰ γεννηθῶ, νὰ βαπτισθῶ, νὰ μεγαλώσω, νὰ ἀνδρωθῶ, νὰ βρῶ τὸν δρόμο τῆς ζωῆς, νὰ γίνω μοναχὸς στὴν εὐλογημένη γῆ τῆς Μακεδονίας μας. Πολλὲς περιοχὲς τῆς ἑλληνοκοτᾶτης Μακεδονίας μας συνθέτουν τὸ μωσαϊκὸ τῆς προέλευσῆς μου. Εἶδα τὸ πρῶτο φῶς τῆς ζωῆς στὴν πόλη τῆς Κοζάνης· κατάγομαι ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ Ἀσπρόγεια τοῦ Ν. Φλώρινας, ἓνα χωριὸ

ὄρεινό, λεβέντικο καὶ περήφανο, ποὺ εἶναι ποτισμένο μὲ τὸ αἷμα ἡρώων τοῦ ἐνδόξου Μακεδονικοῦ Ἀγώνα, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἄμεσα προγόνου μου καπετὰν Ἀστερίου Βολιώτη, ποὺ ἔχυσε τὸ αἷμα του γιὰ τὴν Μακεδονία μας· μεγάλωσα στὴν βυζαντινούπολη τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, στὴν πανέμορφη Καστοριά· μεγάλωσα παίζοντας στὸ προαύλειο τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Καστοριάς, ἀνατρεφόμενος μὲ πνευματικὲς ἐμπειρίες καὶ ἐθνικὲς μνημῆες, ἀπὸ τὶς διηγήσεις γιὰ τὴν γαγιά τῆς μητέρας μου, ἢ ὁποῖα κρυφά, μέσα στὶς νύκτες, μαζί μὲ ἄλλες γυναῖκες, ὕφαιναν χρησιμοποιώντας κομμάτια ἀπὸ τὸ νυφικὸ φόρεμά τους καὶ λωρίδες ἀπὸ μαξιλαροθηῆκες, γιὰ νὰ ράψουν ἐλληνικὲς σημαῖες, νὰ τὶς ἔχουν ἔτοιμες γιὰ τὴν εὐλογημένη ὥρα τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Μακεδονίας μας, γιὰ νὰ τὶς ἀνεμίσουν στοὺς δρόμους, ὅπως καὶ ἔγινε τὸ 1912· ἔγινα μοναχὸς στὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στὸ ὄρος Βίτσι καὶ ἐναπόθεσα στὴν εἰκόνα τους τὰ πρῶτα μου ὄνειρα· ἔζησα ὑπέροχα χρόνια στὴν συμβασιλεύουσα νύμφη τῆς καρδιάς ὄλων μας, στὴν φτωχομάνα Θεσσαλονίκη, ὅπου καὶ κατοικοῦν οἱ γονεῖς μου καὶ δύο ἀπὸ τὰ ἀδελφία μου, καὶ συνδέομαι καὶ μὲ τὴν πόλη τῆς Καβάλας, ὅπου κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια τῆς μεγαλύτερης ἀδελφῆς μου.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεό, ποὺ τούτη τὴν ὥρα οἱ τίμιοι καὶ ἅγιοι γονεῖς μου εἶναι ἐδῶ, τοὺς ἔχει ὁ Θεὸς στὴν ζωὴ, γιὰ νὰ εἶναι κοντά μου στὴν χαρά μου, ὅπως καὶ τὰ ὑπέροχα καλόψυχα ἀδελφία μου, οἱ λεβέντες πόντιοι γαμπροί μου, τὰ χαριτωμένα ἀνήψια μου. Δοξάζω τὸν Θεό, ποὺ εἴμαστε μία εὐλογημένη καὶ ἀγαπημένη οἰκογένεια. Εἶμαι περήφανος γιὰ τὴν οἰκογένειά μου καὶ τοὺς εὐγνωμονῶ, ποὺ ἐδῶ καὶ εἴκοσι σχεδὸν χρόνια ἔχουν ὑπομείνει τὴν γιὰ τὸν Θεὸ ξενιτεία μου. Εἴκοσι χρόνια εἶμαι μακριὰ τους γιὰ τὸν Χριστό.

Ἐνώπιον σας, Μακαριώτατε, καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, θέλω νὰ διαβεβαιώσω τοὺς γέροντες γονεῖς μου ὅτι θὰ κάνω τὰ πάντα, γιὰ νὰ κρατήσουμε αὐτὴν τὴν μεταξὺ μας ἀγάπη, τὰ τέσσερα παιδιά, ποὺ μὲ τόση ἀγάπη, κόπους καὶ θυσίες μᾶς ἔφεραν στὸν κόσμον καὶ μᾶς ἀνέθρεψαν. Θέλω, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα νὰ κλείσουν τὰ μάτια τους, γιὰ νὰ ταξιδέψουν γιὰ τὴν οὐράνια πατρίδα, γιὰ τὰ παιδιά τους νὰ μὴν ἀνησυχοῦν, νὰ μὴν ἔχουν ἔγνοια.

Εὐγνωμονῶ τὸν Θεὸ γιὰ τὰ πάντα. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ γνώρισα, γιὰ τοὺς κατὰ καιροὺς δασκάλους μου, γιὰ τοὺς κατὰ καιροὺς πνευματικοὺς μου πατέρες, γιὰ τοὺς φίλους μου, γιὰ τὶς συναναστροφές μου, γιὰ τὴν δωδεκαετῆ μοναχικὴ μου βιοτῆ, γιὰ ὅλες τὶς ἐπιλογές ποὺ ἔκανα, γιὰ τὰ λάθη ποὺ ἔκανα, γιὰ τὶς πτώσεις μου, γιὰ τὰ παθήματά μου, γιὰ τὶς ταλαιπωρίες μου, γιὰ τὰ πάντα, μὰ γιὰ τὰ πάντα. **Δὲν ὑπάρχει τίποτα στὴν ζωὴ μου ποὺ νὰ μὴν κρύβει ἓνα λόγο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα, ποὺ πίσω Του νὰ μὴν βρίσκεται Ἐκεῖνος, ἡ ὄντως Ἀγάπη, ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή.**

Και πάνω από όλα Τὸν εὐγνωμονῶ, πὸς μία παγωμένη νύχτα του Φεβρουαρίου, ἡμέρα τῆς Ἁγίας Φιλοθέης, τῆς δικῆς μας κυρᾶς τῶν Ἀθηνῶν, δὲν μὲ ἄφησε νὰ μὲ κατασπαράξουν λύκοι καὶ τσομπανόσκυλα, καταλαβαίνετε ἐσεῖς τι ἐννοῶ καὶ σὲ τι ἀναφέρομαι, ἀλλὰ μὲ ἄρπαξε στὴν κυριολεξία, «ἀρπαγὴ Θεοῦ» τὸ εἶχατε χαρακτηρίσει Ἐσεῖς τότε, καὶ μὲ ἔφερε ἐδῶ, στὴν ὁδὸ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης, σὲ Ἐσᾶς, στὸν Πατέρα μου, στὸν Εὐεργέτη μου, στὸν δικό μου ἄνθρωπο, στὸν ἄγγελό μου.

Εὐγνωμονῶ τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα αὐτὰ πὸς ζῶ κοντὰ Σας, Μακαριώτατε, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. **Θυμᾶστε, ἦλθα κοντὰ Σας μὲ λιωμένα ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία ράσα, καὶ σήμερα θὰ μοῦ φορέσετε τὸν ἀρχιερατικὸ σάκκο.** Εἶναι νὰ μὴν μεθῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγάπη;

Εὐγνωμονῶ τὸν Θεὸ γιὰ ὅσα ἔζησα καὶ ζῶ κοντὰ Σας. Γιὰ τὶς ἀτελείωτες ὥρες πὸς περνῶ κοντὰ Σας. Πόσο εὐτυχῆς εἶμαι πραγματικά: νὰ εἶμαι τὶς περισσότερες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος τὸ πρῶτο πρόσωπο πὸς συναντᾶτε τὸ πρῶτὸ καθὼς ἀνοίγετε τὴν πόρτα τοῦ πτωχικοῦ καὶ ἀπέριττου κελλιοῦ Σας καὶ ἐπίσης τὸ τελευταῖο πρόσωπο πὸς συναντᾶτε, πρὶν ἀποσυρθεῖτε στὸ τέλος τῆς ἡμέρας γιὰ λίγη ἀνάπαυση ἀπὸ τοὺς ἀπερίγραπτους κόπους Σας.

Πῶς νὰ μὴν εἶμαι εὐγνώμων στὸν Θεό, ὅταν μὲ ἀξιώνει νὰ τρῶω κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸ ἴδιο πιάτο μαζί σας, ὅταν ἀξιώνομαι νὰ ζῶ κοντὰ Σας ἀτελείωτες ὥρες ἐπικοινωνίας, συζήτησης, μαθητείας. Πῶς νὰ μὴν εὐγνωμονῶ τὸν Κύριο; Πῶς νὰ μὴν εὐγνωμονῶ τὸν Θεὸ γιὰ τὶς ἀτελείωτες ὥρες ἐξομολογήσεων καὶ συζητήσεων μας στὸ ἐρημικὸ σας ἀσκητήριο, στὸ μοναστηράκι μας, ἐκεῖ στὴν παραλία τῆς ἱστορικῆς ἐπισκοπῆς τῶν Θεσπιῶν...

Πῶς νὰ μὴν εὐχαριστῶ τὸν Θεό, ὅταν ἔχω ζήσει κοντὰ Σας συγκλονιστικὲς στιγμὲς ἀγάπης, προσφορᾶς καὶ θυσίας γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν ζῶ ἀπὸ κοντὰ τὶς ἀγωνίες Σας, τὸν πόνο Σας γιὰ τὸν πονεμένο ἄνθρωπο, τὴν μέριμνά Σας γιὰ τὰ παιδιά, τὴν ἀγάπη Σας γιὰ τοὺς ἱερεῖς μας, τὸν σεβασμὸ Σας πρὸς κάθε ἄνθρωπο... τὸ ἦθος τῆς συνεννόησης, τῆς συνεργασίας, τῆς ὁμοψυχίας... ὅταν εἶστε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος καὶ μὲ μικροὺς καὶ μὲ μεγάλους... Ἀπέναντι σὲ ὅλους μὴ μὲθοδο ἔχετε: τὴν ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων ἀγάπη.

Εὐγνωμονῶ τὸν Θεό, Μακαριώτατε, πὸς ὑπάρχετε στὴν ζωὴ μου καὶ στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶστε ἕνας ὀραματιστής, ἕνας πρᾶος μαχητής, ἕνας γνήσιος καὶ ὑπεύθυνος πατριώτης· ἀρκετὰ αὐτὸς ὁ τόπος ὑπέφερε ἀπὸ ἀνεύθυνους πατριδοκάπηλους, ἐγκλωβισμένους σὲ ἐθνικιστικὲς ἐξάρσεις καὶ ἰδιοτελεῖς μεγαλοιδεατισμούς· εἶστε ἕνας γεφυροποιός, ἕνας ἠγέτης, πὸς δὲν χειραγωγεῖται, δὲν κηδεμονεύεται, δὲν ἀπειλεῖται, δὲν ἐκβιάζεται, δὲν συμβιβάζεται. Πὸς ἀναλαμβάνει τὸ κόστος δύσκολων ἀποφάσεων. Μὰ ἀληθινὸς ἠγέτης εἶναι αὐτὸς πὸς δὲν φοβᾶται τὸ κόστος. Σηκώνει τὸ σταυρὸ του καὶ προχωρᾷ... καὶ ἐνίστε προχωρᾷ ἀπελπιστικὰ μόνος...

Εὐγνωμονῶ τὸν Θεό, πὸς μὲ ἀξιώνει νὰ Σᾶς ὑπηρετήσω στὸ ἐξῆς καὶ ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπός Σας, ὑπὸ τὸν τίτλο μίας ἱστορικῆς ἐπισκοπῆς, μαρτυρουμένης ἤδη ἀπὸ τὸν 4^ο αἰῶνα μ.Χ., μὲ τότε ἐπίσκοπο Θεσπιῶν, τὸν ἐπίσκοπο Ῥουφῖνο, γιὰ νὰ συνεχίσω νὰ μαθητεύω κοντὰ Σας καὶ νὰ γίνομαι αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυρας τοῦ μεγαλείου τῆς προσωπικότητάς Σας. Μεγαλεῖο πὸς κατεξοχὴν φανερώνεται στὴν ἀρχοντική, ἀγαπητική καὶ ἀπαράμιλλου ἠθους στάση Σας ἀπέναντι καὶ στοὺς οὐκ ὀλίγους ἀγνώμονες, ἀχάριστους, ἰδιοτελεῖς, καιροσκόπους, μωροφιλόδοξους καὶ προπετεῖς.

Εἶστε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πὸς γνωρίζει... πὸς ξέρει... Ξέρει πολὺ καλά, τί, ποιός, πότε, πὸς, γιατί... Ἀγαπᾶτε ὄντως τοὺς πάντες. Ἀγαπᾶτε ὅμως τὸν φίλο ὡς φίλο καὶ τὸν ἐχθρὸ ὡς ἐχθρὸ.... Ἐν γνώσει Σας ἀνέχεσθε, ὑπομένετε, σιωπᾶτε, περιμένετε, ἐλπίζετε... Τῷ ὄντι τύπος, τόπος καὶ τρόπος Χριστοῦ.

Εἶμαι ἰδιαίτερα εὐγνώμων στὸν Θεό, πὸς τόσα χρόνια δὲν μοῦ εἶπατε ποτὲ οὔτε μία σκληρὴ καὶ αὐστηρὴ κουβέντα. Δὲν μὲ μαλώσατε οὔτε μία φορά. Δὲν ἀνταλλάξαμε τίποτε τὸ πικρὸ καὶ ψυχρὸ. Πόση δηλαδὴ ὑπομονὴ ἔχετε κάνει μαζί μου, πόσες ὑπερβάσεις, πόση μακροθυμία! Μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ μορφώσετε «νοῦν Χριστοῦ» μέσα μου. Ἀπὸ συγκατάβαση στὴν δική μου ἀνωριμότητα, ἀνασφάλεια καὶ ἀδυναμία, στίς δικές μου πληγές.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ πάντα, Μακαριώτατέ μου. Γιὰ ὅλες τὶς διακονίες πὸς μοῦ ἐμπιστευθήκατε ὡς τώρα: διακονίες στὴν ἀγαπημένη μας Ἀρχιεπισκοπῆ, μὲ κορυφαία αὐτὴν τοῦ Πρωτοσυγκέλλου, διακονίες στὰ Ἰδρύματα τῆς Ἐκκλησίας μας, διακονίες στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης στὸ Ἴλιον, πὸς ἔδωσα ὅλο μου τὸ εἶναι αὐτὰ τὰ χρόνια, σὲ ἓνα ποιμνιο ἀνθρώπων ταπεινῶν, εὐγενῶν καὶ εὐλογημένων, διακονίες στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ρωσικῆς Παροικίας, διακονίες στὰ ὁμορφα παλαιὰ ἐκκλησιάκια τοῦ ἱστορικοῦ κέντρου, διακονίες στὰ εὐλογημένα μας παιδάκια στὰ Οἰνόφυτα, διακονίες στὰ μοναστήρια μας, διακονίες στὴν νεότητα καὶ στὴν κατήχηση, διακονίες πολλὰς φορὲς ἐξόχως ἐμπιστευτικές, ρισκοκίνδυνες, ἐνίοτε ὀριακές.

Μακαριώτατε Πατέρα μου, ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτάσεως Σας ἀπὸ τὴν Σεπτῆ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας **ἀνοίγει ἀπὸ σήμερα μία νέα σελίδα στὴν ζωὴ μου.** Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσκλήσεως, Σᾶς ἱκετεύω καὶ σᾶς παρακαλῶ: Συνεχίσετε μὲ ὑπομονὴ καὶ μὲ ἐπιείκεια νὰ μὲ οἰκοδομεῖτε καὶ νὰ μὲ οἰκονομεῖτε. Συνεχίσετε νὰ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μαθητεύω στὸ λόγο σας, στὰ ἔργα σας, στὸ μυστήριό τῆς σιωπῆς σας, στὰ ὄράματά σας. **Συνεχίσετε νὰ ἀφήνετε κάποιες χαραμάδες τῆς ἁγιασμένης ζωῆς σας ἀφύλαχτες, γιὰ νὰ μπορῶ, ὅπως τώρα, νὰ μαρτυρῶ καὶ νὰ ὑπογράφω μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου, τὸ πῶς συμπάσχετε μὲ τὸν ἀδικημένο, μὲ τὸν ἀδύνατο, τὸ πῶς συνδράμετε**

ὥστε νέα πτωχὰ παιδιά νὰ βρίσκουν στήριγμα στήν ζωή, σὸ πόσο ὑποφέρετε ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πῶς συμπαραστέκεστε σὸ πένθος τους, στήν ἀσθένεια τους, στήν δοκιμασία τους.

Μὴν μοῦ στερήσετε τὴν δυνατότητα νὰ γνωρίζω μερικὰ μόνο ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀμέτρητα, ποὺ κάνετε πολλὲς φορές μέσα στὴ νύχτα, στὰ κρυφά, μακριὰ ἀπὸ τὴν δημοσιότητα, ἀπὸ ἀγάπη καὶ μὲ ἀγάπη γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο χωρὶς διακρίσεις, χωρὶς προκαταλήψεις, χωρὶς ἐνδοιασμούς.

Ἡ διακονία μου λοιπὸν ὡς δικοῦ Σας Βοηθοῦ Ἐπισκόπου παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ εἶναι μία συνεχὴς μαθητεία μου κοντὰ Σας. Αὐτὸ ζητῶ σήμερα τούτη τὴν ἡμέρα νὰ εὐχηθεῖτε ἅπαντες γιὰ μένα: Ἐσεῖς Μακαριώτατε, οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἱερὸς Κληρὸς καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας: εὐχηθεῖτε, Πατέρες, ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ, φίλοι μου, παιδιά μου πνευματικά, νὰ ἀναδειχθῶ πιστὸς καὶ ἄξιος μαθητὴς τοῦ Κυρίου.

Ὅταν ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας ὁ Θεοφόρος ὄδευε πρὸς τὸ μαρτύριο ἔλεγε: «νῦν ἄρξομαι μαθητὴς Κυρίου γενέσθαι». Ὁδεύοντας καὶ ἐγὼ τούτη τὴν ὥρα πρὸς τὸ θυσιαστήριον καὶ πρὸς τὴν ἁγία ἀρχιερωσύνη, τὸ ἴδιο ψελλίζω: «νῦν ἄρξομαι μαθητὴς Κυρίου γενέσθαι».

Τώρα ἀρχίζω νὰ γίνομαι μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Ἀμήν.